Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

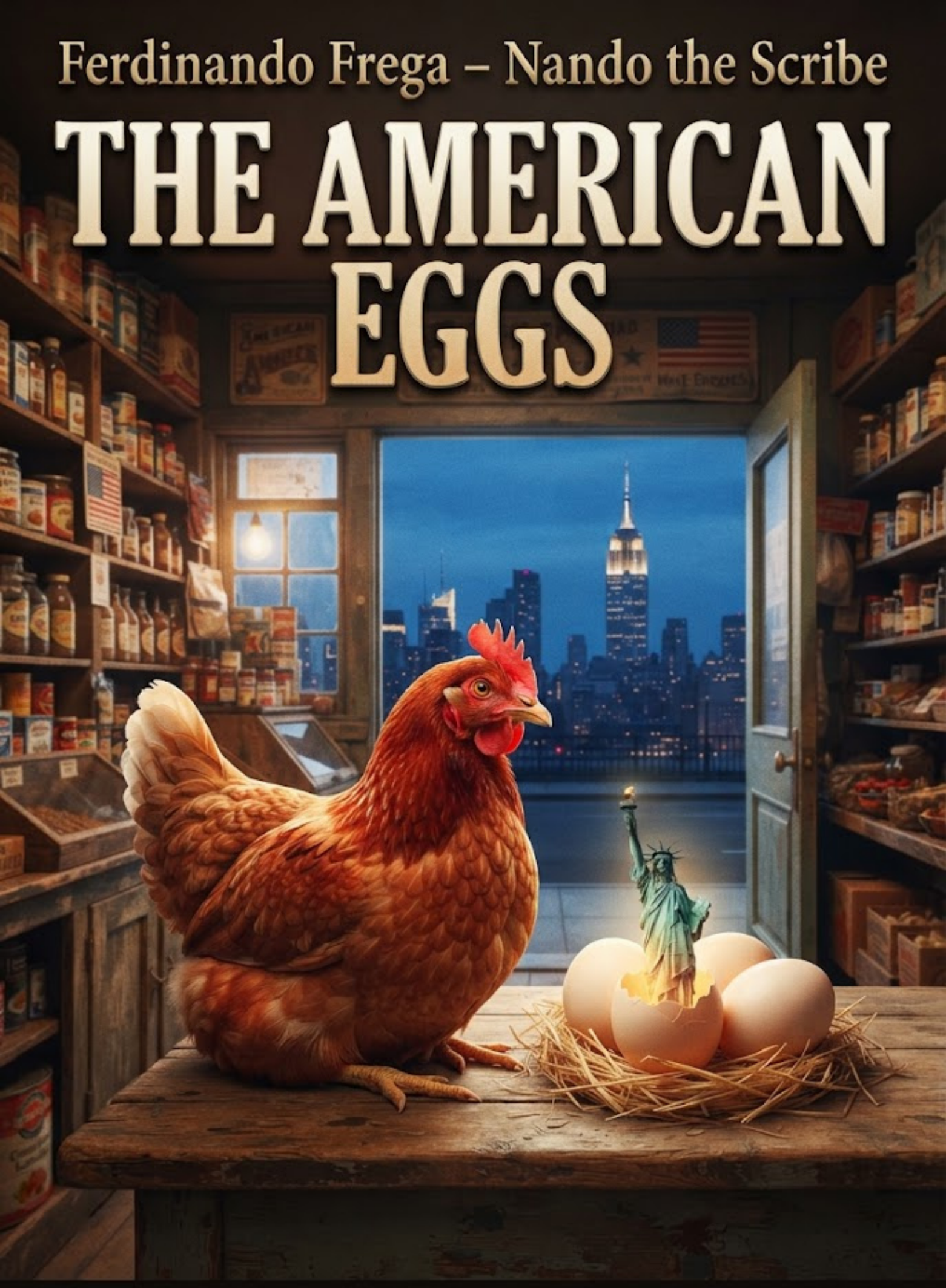

Gillettenarrative.com

GILLETTE आणि अमेरिकन अंडी

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO THE SCRIBE

विमान नुकतेच उतरले होते. माझी पत्नी आणि मुलगी दोघीही अविश्वासाने आणि संशयाने पाहत होत्या: एका नव्या सुरुवातीचे रूपांतर अनिश्चिततेत झाले होते, आणि इतक्या लोकांना वेगळी भाषा बोलताना ऐकणे हे त्यांच्यासाठी पूर्णपणे नवे होते.

New York चा JFK विमानतळ आमचे स्वागत करत होता. माझ्यासाठी त्याचा अर्थ होता घरी परतणे — माझ्या भूमीत — जी ओळखीच्या वचनापासून एक विजय आणि एक नवा दृष्टिकोन बनली होती.

थोडक्यात सांगायचे तर: 61 वर्षांपूर्वी करकोची मला New York मध्ये सोडणार होती, तेव्हा एका कॅलाब्रियन ससाण्याने तिचे डोळे दिपवले, ती त्याच्यावर भाळली, आणि तिने मला आस्प्रोमोंते पर्वतांच्या उतारावर सोडून द्यायचे ठरवले. पण ती वेगळी गोष्ट आहे.

आम्ही सामान घेतले आणि एका पिवळ्या टॅक्सीत बसलो. चालकाने विचारले की आम्ही कुठे चाललो आहोत, आणि मी त्याला पत्ता दिला. मग त्याने विचारले की आम्ही कुठून येत आहोत आणि मी मूळचा कुठला आहे.

मी उत्तर दिले, “क्वीन्स, NY.”

प्रवासभर पूर्ण शांतता. पोहोचल्यावर मी भाडे विचारले: “कार्डने 22 USD; रोख दिलेत तर 14 USD.”

मी त्याच्याकडे मैत्रीच्या भावनेने पाहिले, आणि तो म्हणाला, “मी नेपल्समध्ये 12 वर्षे काम केले आणि शिकलो की फक्त याच मार्गाने मी माझी व्यसने चालू ठेवू शकतो. आणि सामानावरून मला कळले होते की तुम्ही इटलीहून येत आहात. New York मध्ये स्वागत आहे.”

घर नवे आणि सुंदर होते, रस्त्यावरून एकच प्रवेशद्वार आणि चढायला फक्त काही पायऱ्या. त्या दोघींनी एकमेकींकडे पाहिले आणि आपल्या मौनातून बोलल्या — पण जन्मापासून अंगभूत असलेल्या माझ्या “स्त्री-संकेतलिपी”मुळे मी त्यांच्या नजरांमागच्या छटा आणि विचार वाचू शकत होतो.

“आपण घरी आलो,” मी त्यांना म्हणालो. “नंतर मी थोडे किराणा सामान आणायला जाईन.”

मी खाण्याचे सामान भरायला बाहेर पडलो. मला सुपरमार्केट आवडत नाहीत: Walmart सगळ्यांचे स्वागत करते, पण Walmart मध्ये ग्राहक महाग किंमत मोजतात. माझे पुरवठादार लहान स्थानिक दुकानेच राहतात, अशा जागा जिथे चार शब्दांची देवाणघेवाण किंवा एखादा विनोद मला खऱ्या बातम्या गोळा करू देतो — आणि माझ्या आयुष्याबद्दल लिहू देतो.

“आणि अंड्यांचे काय, Jack, ताजी अंडी कुठे मिळतील?”

“या रस्त्याच्या मागे Kan नावाचा एक तुर्की माणूस आहे. त्याच्याकडे स्वतःच्या काही कोंबड्या आहेत, ज्यांची तो काळजीपूर्वक राखण करतो. तुम्हाला हवे ते त्याच्याकडे आहे का ते पाहा.”

काही पावलांनंतर मी पोहोचलो. तो इटालियनसुद्धा बोलत होता — आणि तिथूनच आश्चर्यांना सुरुवात झाली.

तो मला त्याच्या कोंबड्या दाखवायला दुकानाच्या मागच्या बाजूला घेऊन गेला: मी फक्त नऊ मोजल्या, आणि त्यांपैकी एकीच्या पंखांवर इटालियन ध्वजाच्या रंगांचा एक ठिपका होता. कुतूहलाने मी विचारले की त्याचा अर्थ काय.

अभिमानाने तो म्हणाला, “ती Camilla आहे. ती इटलीहून आली आहे, नेपल्सहून — Forcella भागातून. माझ्या काकांनी ती मला दिली. ती अप्रतिम अंडी घालते. ही अशी अंडी आहेत जी तुम्ही ताजी पिऊ शकता, शिजवायची गरज नाही. मी माझ्या बाईसाहेबांना कधीच रसायने खाऊ घालत नाही — फक्त नैसर्गिक अन्न, जसे आम्ही तुर्कस्तानात करतो.”

त्याने विचारले की मला काही चाखून पाहायची आहेत का, आणि अर्थातच मी होकार दिला, “यापेक्षा चांगली संधी कोणती?”

आम्ही दुकानातल्या एका छोट्या टेबलापाशी गप्पा मारत बसलो, आणि त्याने मला तीन अंड्यांची एक प्लेट आणली.

“माझ्या Camilla ने आत्ताच घातलेली. Nando, तुम्ही नशीबवान माणूस आहात,” तो म्हणाला.

हाताला ती उबदार लागत होती. संभाषण पुढे चालू ठेवण्यापूर्वी तो बसेपर्यंत मी थांबलो.

त्याने विचारले की मला काय प्यायचे आहे. “अमेरिकन कॉफी, कृपया.”

मी पहिल्या अंड्याला छिद्र पाडायला सुरुवात केली — पण छिद्र पडलेच नाही. मी दुसरे करून पाहिले, मग शेवटचे.

तिन्ही उकडलेली होती.

...एक चमत्कार. आम्ही अमेरिकेत होतो.

आधीच उकडलेली अंडी घालणारी कोंबडी — शिजवायची गरजच नाही. मी आश्चर्य किंवा घबराट दाखवली नाही; मी फक्त Kan ला विचारले की Camilla विकण्यासाठी तो किती घेईल. त्याने विचारले, का?

तो हसला, “अंडी आवडली का?”

मी त्याला सांगितले की मला ती माझ्या मुलीला भेट द्यायची आहे, तिला कोंबड्या खूप आवडतात.

मनातल्या मनात मी विचार करत होतो: एकतर दहा लाख डॉलरचा प्रकल्प... किंवा उलगडण्याची वाट पाहणारी एक फसवणूक.

मी पैसे दिले, निरोप घेतला आणि निघालो. मी कोणालाही काहीही सांगितले नाही, पण दुसऱ्या दिवशी मी परत गेलो.

“सुप्रभात, Kan. आज मला आणखी काही पिण्यासारखी अंडी मिळतील का?”

“अर्थातच, बसा. मी लगेच आणतो.”

“मला खुराड्यात जाऊन ती थेट Camilla कडून घ्यायची आहेत.”

“माफ करा, Nando, पण काल रात्री एका वाढदिवसाच्या पार्टीसाठी आम्ही तिला शिजवले. पण मी तुमच्यासाठी दुसरी काही अंडी आणतो.”

तोच विधी, तेच टेबल, तीच प्लेट: तीन ताजी अंडी, पिण्यासाठी असलेली — पण पुन्हा एकदा उकडलेली, आणि खायला तयार.

मी पैसे दिले, निघालो, आणि विचार केला: अमेरिकन स्वप्न.

की कदाचित... तोच मला शोधण्याचा प्रयत्न करत आहे — आणि अजूनही त्याला मी सापडलेलो नाही?

अमेरिकेत स्वागत आहे

Nando